

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 13C/192/2006
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4406214323
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Garaj
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2023:4406214323.30

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky samosudcom Mgr. Petrom Garajom v právnej veci žalobcu: Rímskokatolícka cirkev Biskupstvo Nitra, Nitra, Námestie Jána Pavla II č. 7, P.O.BOX 46 A, IČO: 35593008, zast. JUDr. Svorad Petruška, advokát, Nitra, Kupecká 18, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36038351, o navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobcovi nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. území kamenný T., ktoré sú vedené Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor na LV č. XXXX ako:

- parc. č. XXX/X-lesný pozemok o výmere 31 206 m²
- parc. č. XXX-ostatná plocha o výmere 770 m²
- parc. č. XXX-lesný pozemok o výmere 515 170 m²
- parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 308 504 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 79 562 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 307 435 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 127 595 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 399 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 1647 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 1780 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 178 980 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 601 061 m²
- parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 28 108 m²
- parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 12 221 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 17 009 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 760 m²
- parc. č. 656- lesný pozemok o výmere 17 372 m²
- parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 18 109 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 22150 m²
- parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 1714 m²
- parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 11 872 m²

a v kat. území X., zapísanými na LV č. XXX, ktoré sú vedené Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor ako:

- parc. č. XXXX-lesné pozemky o výmere 7481 m²
- parc. č. XXXX- lesné pozemky o výmere 7841 m²
- parc. č. XXXX- lesné pozemky o výmere 34 081 m²

a navrátiť vlastníctvo žalobcu k nim a to spolu s investičnými lesnými cestami na nich vybudovanými z prostriedkov štátu spolu s dokumentáciou, ktorá .

II. V časti týkajúcej sa vydania objektu I. so súp. č. XXX postavenej na parc. č. XXX/X v kat. území W. T., ktorá je zapísaná na LV č. XXXX a navrátenia vlastníctva k nej súd žalobu z a m i e t a .

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojimi žalobami voči žalovanému z 5.9.2006 a z 20.12.2006 (spojenými na spoločné konanie pod č. k. 13 C 192/06) domáhal vydania nehnuteľných vecí podľa zákona č. 161/05 Zb., keď tvrdil, že ako osoba oprávnená podľa § 2 tohto zákona má právo na vydanie v návrhu uvedených nehnuteľností voči žalovanému ako osobe povinnej podľa § 4 tohto zákona, pretože si voči nemu výzvami v súlade s § 5 tohto zákona riadne svoj nárok uplatnil. Domáhal sa navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam v kat. území W. T., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX ako:

- parc. č. XXX/X-lesný pozemok o výmere 31 206 m²
 - parc. č. XXX-ostatná plocha o výmere 770 m²
 - parc. č. XXX-lesný pozemok o výmere 515 170 m²
 - parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 308 504 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 79 562 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 307 435 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 127 595 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 399 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 1647 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 1780 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 178 980 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 601 061 m²
 - parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 28 108 m²
 - parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 12 221 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 17 009 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 760 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 17 372 m²
 - parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 18 109 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 22150 m²
 - parc. č. XXX/X- lesný pozemok o výmere 1714 m²
 - parc. č. XXX- lesný pozemok o výmere 11 872 m²
 - objekt I. so súp. č. XXX postavenej na parc. č. XXX/X
- a v kat. území X.: ktoré sú zapísané na LV č. XXX ako:

- parc. č. XXXX-lesné pozemky o výmere 7481 m²
- parc. č. XXXX- lesné pozemky o výmere 7841 m²
- parc. č. XXXX- lesné pozemky o výmere 34 081 m². Tvrdil, že tieto nehnuteľnosti boli odňaté jeho právnenému predchodcovi (Ostrihomské arcibiskupstvo) v zmysle zákona č. 142/1947 Zb. a vlastníctvo bolo vložené v prospech Československého štátu a bola na tieto nehnuteľnosti uvalená úradná správa.

2. Žalovaný so žalobami nesúhlasil a namietal predovšetkým to, že žalobca nepreukázal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného a tiež to, že by bol osobou oprávnenou a tiež namietal, že výzva na vydanie vecí nespĺňala náležitosti podľa § 5 zákona č. 161/05 Zb. a že žalobca v tejto výzve navyše nedostatočne označil nehnuteľnosti, ktoré žiadal vydať.

3. Okresný súd Nové Zámky rozsudkom 13C/192/2006-244 zo dňa 3.3.2008 žalobu žalobcu zamietol a to z dôvodu, že výzvy žalobcu na vydanie vecí z 20.12.2005 a z 1.4.2006 považoval za nedostatočné k riadnemu uplatneniu nároku na vydanie vecí, čím tento nárok žalobcu zanikol.

4. Krajský súd Nitra uznesením 6Co/65/2009-301 zo dňa 9.3.2010 zrušil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie bez preskúmania po hmotnoprávnej stránke a to z dôvodu, že po začatí konania došlo k zmene v subjekte žalobcu, keď vznikla Apoštolská konštitúcia Slovachiae Sacronum Antistites o zriadení nových arcidiecéz a zmene diecéznych hraníc a názvov a o zmene hraníc cirkevných provincií na Slovensku, o podľa ktorej došlo k zmene v subjekte žalobcu, o ktorej súd prvej inštancie nerozhodoval a spis na odvolací súd predložil tak, že ako žalobca bol označený pôvodný žalobca, pričom ustanovenia o pristúpení účastníka v odvolacom konaní neplatia.

akceptovať, taktiež žalobca vo výzve nepreukázal, že by mu bolo vlastníctvo odňaté spôsobom, ktorý predpokladá § 3 zákona č. 161/2005 Zb., tvrdil, že štát sa stal ich vlastníkom podľa § 1 a § 5 záborového zákona 219/1920 Zb..

15. Zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 160/2022 zo dňa 30.11.2022 súd zistil, že znalec v ňom uviedol, že vek konštrukčných prvkov stavby lesovne je k októbru 2020 približne 56 rokov, pričom životnosť takejto stavby je približne 100 rokov, pričom stavba bola odovzdaná do prevádzky 22.5.1964, stavebnotechnické vyhotovenie objektu pritom nezodpovedá rozpočtovým nákladom vypracovaným podľa výkazu výmer zo 14.5.1953, nakoľko tie nezohľadňujú rozsah generálnej opravy, ktorá bola ohliadkou zistená, ale zodpovedá rozpočtovým nákladom zo dňa 7.7.1962, ktoré sú v spise na č.l. 858-873. Znalec tiež zistil, že percentuálny rozsah zmien na objekte lesovne z doby pred jej generálnou opravou je 54-56%, stavba, ktorá bola predmetom ohliadky nie je totožná so stavbou uvedenou na prídelovej listine Čd 605/54 z 25.9.1954 a že s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote nebola stavba lesovne rekonštruovaná, ale bola vykonaná jej zmena, keď v rokoch 1962-1964 bola zväčšená plocha a objem stavby a nezostalo rozpoznateľné dispozičné usporiadanie jej prvého nadzemného podlažia.

16. Podľa § 2 zákona č. 161/2005 Zb. vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria a) poľnohospodársku pôdu, b) poľnohospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, c) lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním, d) podiely spoločnej nehnuteľnosti. Právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku 1 môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3.

17. Podľa § 3 zákona č. 161/2005 Zb. oprávnenej osobe sa navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe a) odňatia bez náhrady postupom podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 34/1945 Zb. SNR o poštátnení školstva na Slovensku, nariadenia Slovenskej národnej rady č. 47/1945 Zb. SNR o poštátnení majetku pri školách poštátnených nariadením Slovenskej národnej rady č. 34/1945 Zb. SNR a nariadenia Slovenskej národnej rady č. 80/1945 Zb. SNR o poštátnení internátov, b) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 185/1948 Zb. o poštátnení liečebných a ošetrovacích ústavov a o organizácii štátnej ústavnej liečebnej starostlivosti, c) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde), d) darovacích zmlúv o prevode nehnuteľností uzavretých darcom v tiesni, e) kúpnych zmlúv o prevode nehnuteľností uzavretých v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, f) vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená, g) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady, h) prevzatia bez právneho dôvodu, i) prevzatia podľa opatrenia Povereníctva financií a Povereníctva školstva a kultúry z 20. apríla 1960 č. 53/774/60 a rozhodnutia Mestského národného výboru v Bratislave, finančného odboru z 10. januára 1961 č. 293/1961 v spojení s rozhodnutím Obvodného národného výboru Bratislava-Staré Mesto z 27. februára 1961, j) zákona č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov a zákona č. 2/1958 Zb. SNR o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbarialistov, komposesorátov a podobných útvarov. Nehnuteľná vec sa vydá oprávnenej osobe v stave, v akom je ku dňu účinnosti tohto zákona. S lesnými pozemkami sa vydajú aj investičné lesné cesty alebo ich časti podľa osobitného predpisu vybudované z prostriedkov štátu. Nehnuteľná vec sa vydá oprávnenej osobe s dokumentáciou, ktorá k tejto prislúcha.

18. Podľa § 4 zákona č. 161/2005 Zb. povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Povinná osoba je povinná s nehnuteľnými vecami až do navrátenia vlastníctva k nehnuteľným veciam oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára a nemôže nehnuteľnú vec previesť odo dňa účinnosti tohto zákona do vlastníctva iného; takýto právny úkon je neplatný. Právo na náhradu škody, ktorú povinná osoba spôsobí oprávnenej osobe porušením týchto povinností, zostáva nedotknuté. Oprávnená osoba, ktorej bolo navrátené vlastníctvo k nehnuteľnej veci, nemôže proti

povinnej osobe uplatňovať iné nároky súvisiace s navrátením vlastníctva k nehnuteľnej veci, než sú uvedené v tomto zákone.

19. Podľa § 5 zákona č. 161/2005 Zb. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosť podľa § 3 tohto zákona. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci. Ak k prechodu vlastníctva bude potrebné vykonať úkony podľa osobitného predpisu, začína plynúť táto lehota po vykonaní týchto úkonov. Ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve podľa odseku 2 alebo ak jej sídlo nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy, inak právo zaniká.

20. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR z 25.3.1997 sp. Značka 3Cdo 144/1996 vyplýva, že základným predpokladom pre vydanie veci v zmysle zákona č. 87/1991 je písomná výzva oprávnenej osoby povinnej osobe, preukázanie nároku na vydanie veci a uvedenie spôsobu jej prevzatia štátom. Ustanovenie § 5 ods. 1 a 2 zák. č. 87/1991 Zb. bližšie nevymedzuje obsah pojmu „výzva“. Za písomnú výzvu treba považovať jednostranný právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti predpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon (najmä náležitosti uvedené v ust. § 34 a nasl. OZ), ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej vydala vec, ktorú ku dňu účinnosti tohto zákona má v držbe. Aby nezaniklo právo oprávnenej osoby na vydanie veci musí sa nároku u povinnej osoby uplatniť v lehote 6. tých mesiacov odo dňa účinnosti zákona (§ 5 ods. 2 zák. č. 87/1991 Zb.) v znení neskorších predpisov.

21. Podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR z 29.1.1992, sp. Zn. 3Cz 2/92, ustanovenie § 5 ods. 1 zák. č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd (v znení zákona č. 58/1990 Zb. a zákona č. 137/1991 Zb.) bližšie nevymedzuje obsah pojmu „výzva“. Písomnú výzvu však možno považovať za jednostranný písomný právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti predpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon (najmä náležitosti uvedené v ustanoveniach § 34 a nasl.) a ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej vydala veci, ktoré mala v držbe ku dňu účinnosti zákona č. 403/1990 Zb. a ktoré boli odňaté spôsobom uvedeným v ustanovení § 1 tohto zákona. Bližšie obsahové náležitosti výzvy tento zákon nepredpisuje.

22. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa bol podaný dôvodne. Navrhovateľ svoj návrh na vydanie predmetných nehnuteľností uplatnil na základe príslušných ustanovení zák. č. 161/2005 Zb. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam. Predmetný zákon podrobne špecifikuje podmienky, za ktorých možno oprávnenej osobe priznať reštitučný nárok na vydanie nehnuteľností, keď zákon v § 2 ods. 1 vymedzuje nehnuteľné veci, ktoré sú predmetom vydania, v § 2 ods. 2 definuje oprávnenú osobu, v § 3 ods. 1 taxatívne vymedzuje spôsoby odňatia vlastníckeho práva oprávnenej osobe, t.j. reštitučný titul, v § 4 ods. 1 definuje povinnú osobu, v § 5 ods. 1 ustanovuje prekluzívnu lehotu na uplatnenie práva voči povinnej osobe, v § 5 ods. 3 ustanovuje prekluzívnu lehotu na uplatnenie práva na súde, v § 6 taxatívne vymedzuje k akým nehnuteľnostiam sa vlastnícke právo nevracia. Pre úspešné uplatnenie reštitučného nároku je nevyhnutné, aby boli splnené všetky vyššie uvedené zákonné podmienky súčasne a teda nesplnenie čo i jednej z nich má za následok, že reštitučnému nároku nemožno priznať úspech.

23. V súvislosti so samotnou výzvou podľa § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva odvolací súd konštatuje, že nie je možné upustiť od požiadavky určitosti tejto výzvy ako jednostranného právneho úkonu. Určitosť je podmienka platnosti takejto výzvy v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva nie je bližšie vymedzený obsah pojmu „výzva a jej náležitosti“, musí sa stanovenie minimálnych kritérií požadovaných na jej platnosť spravovať takým výkladovým pravidlom, ktoré sleduje naplnenie účelu zákona. Pri stanovení takýchto minimálnych kritérií pre určitosť a teda aj platnosť výzvy na vydanie nehnuteľných vecí, nesmie byť opomenuté ani to, či obsah výzvy je spôsobilý vyvolať zákonodarcom zamýšľané účinky a rovnako nemožno opomenúť a treba prihliadnúť na konkrétne okolnosti veci, vrátane subjektu oprávnenej a povinnej osoby. Pri výzve oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva nie je možné upustiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje reštitučný nárok a zároveň nie je možné upustiť od uvedenia dôvodu, o ktorý svoj nárok opiera. Požiadavka minimálnej konkretizácie nehnuteľností, splnenie ktorej je podmienkou pre určitosť výzvy

na vydanie nehnuteľných vecí, je splnená vtedy, ak je v nej označená príslušná pozemnoknižná vložka a katastrálne územie (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 12/2010 zo dňa 07.07.2010 a III. ÚS 373/2012 zo dňa 30.04.2009).

24. Pre splnenie požiadavky určitosti výzvy okrem presnej špecifikácie nehnuteľností by postačoval len odkaz na katastrálne územie a pozemnoknižnú vložku, alebo len pripojenie listín. Postačujúcim je, ak vo výzve na vydanie nehnuteľných vecí je uvedená bližšia špecifikácia nehnuteľností a predloženie listinných dokladov doplnené neskôr (avšak najneskôr do 30.04.2006), v takom prípade by bol nedostatok určitosti zhojený, ale len za predpokladu, že z obsahu výzvy posudzovanom v kontexte s ostatnými listinami je zrejмый rozsah uplatňovaného reštitučného nároku.

25. Hodnotiac uplatnený nárok navrhovateľa v kontexte so znením zákona č. 161/05 Zb., podľa ktorého bol uplatnený, súd konštatuje, že zákonodarca práve preto, že išlo už o v poradí niekoľký právny predpis, ktorý upravil reštitučný nárok oprávnenej osoby, pristúpil v tomto prípade k podstatne prísnejšej formulácii podmienok pre vydanie vecí a uložil osobe oprávnenej, aby svoj nárok nielenže v lehote do 30.4.2006 (pomerne krátkej) uplatnila, ale i preukázala (ods. 1 § 5), čo podľa názoru súdu predpokladá podanie kvalifikovanej výzvy na vydanie vecí, z ktorej bude zrejмый aký nárok a z akých dôvodov sa uplatňuje a podstatnou náležitosťou tohto podania bude i preukázanie skutočností podľa § 3.

26. Otázku, či je Rímskokatolícka cirkev (registrovaná cirkev na území Slovenskej republiky) právnym nástupcom po Ostrihomskej kapitule (Ostrihomskej arcidiecéze) riešil nielen rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 119/2002, ale i rozsudok Krajského súdu v Bratislave 17Co/257/96 z 10. 09. 1996, v ktorom námietku, že Rímskokatolícka cirkev na území Slovenskej republiky nie je právnym nástupcom po pozemnoknižnom vlastníkovi Ostrihomskej arcibiskupstve (cirkvi nachádzajúcej sa mimo územia Slovenskej republiky) vyriešil tak, že "cirkevný majetok bol upravený osobitne, nemohol byť riešený po vzniku Československej republiky orgánmi štátu, ale orgánmi cirkvi; podľa "Modusu Vivendi" medzi Československou republikou a Svätou stolicou z 02. 02. 1929 a Pápežskej konštitúcie slovenskosti z 30. 12. 1977 bola na základe konštitúcií "Praescriptionum sacrosancti" a "Qui divino" zriadená samostatná Slovenská provincia a na základe týchto konštitúcií boli zosúladené hranice cirkevnej jurisdikcie štátnym hraniciam, pričom Farnosti, predovšetkým na juhu Slovenska, patriace do pôsobnosti Ostrihomskej arcidiecézy sa stali súčasťou diecéz v rámci Slovenskej provincie; takto došlo k úprave a zosúladeniu diecéz a nástupníctvu právnemu k cirkevnému majetku na území Slovenskej republiky, keď právnym nástupcom vo vlastníctve všetkých nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú zapísané pozemnoknižne na zahraničné právne subjekty a nachádzajú sa na území Slovenskej republiky je príslušné biskupstvo, na území ktorého sa nehnuteľnosti nachádzajú". Nastolenú otázku riešili i novšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. 2 Cdo 208/2009 z 30. 11. 2010 ("Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku bola na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností pôvodne zapísaných v Pozemkových knihách na zahraničné cirkevné právne subjekty, teda aj na Ostrihomskej kapitulou na Slovensku") a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 200/2010 z 27. 02. 2012 ("Rímskokatolícka cirkev bola na území Slovenska štátom uznaná cirkev aj v období, ktoré je podľa zákona č. 161/2005 Z. z. rozhodné pre zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam a bola vlastníkom aj tých nehnuteľností, ktoré boli v čase odňatia štátom vedené v Pozemkových knihách na Ostrihomskej arcidiecézu alebo iný zahraničný právny subjekt Rímskokatolíckej cirkvi. Ostrihomskej arcidiecéze nemala k týmto majetkom v období odňatia štátom už žiadne práva ani de facto ani de jure. Svätá stolica im právo spravovať tieto majetky odňala 29. 05. 1922 a práve toto územie aj odčlenila od Ostrihomskej arcidiecézy a pripojila k Trnavskej apoštolskej administratúre dňa 02. 09. 1937"), ale aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 216/2011-36 z 25. 05. 2011 alebo III. ÚS373/2012-23 z 23. 08. 2012, a tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 42/2011 z 20. 09. 2012, v ktorých nesprávnosť tohto historického výkladu právneho nástupníctva všeobecnými súdmi ústavným súdom vytknutý nebol.

27. Od začatia konania nastala ďalšia právna skutočnosť, v dôsledku ktorej sa oprávnenu osobou v konaní o navrátenie vlastníctva podľa zákona č. 161/2005 Z. z. stala Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra. Dňa 14. 02. 2008 bola vyhlásená Apoštolská konštitúcia "Slovachiae sacrorum Antistites" o vzniku diecéz a zmene hraníc a mien diecéz a cirkevných provincií. Apoštolskou konštitúciou zo 14. 02. 2008 zanikla Bratislavsko-trnavská arcidiecéza a boli zriadené nové diecézy. Právne nástupníctvo z pôvodného žalobcu Rímskokatolícka cirkev, Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy so sídlom v Trnave

na Rímskokatolícku cirkev, Biskupstvo Nitra, je preukázané potvrdením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo 16.03. 2009 o právnej subjektivite Rímskokatolíckej cirkvi, Biskupstvo Nitra. Právny záver o právnom nástupníctve Biskupstva Nitra po Bratislavsko-trnavskej arcidiecéze na základe Apoštolskej konštitúcie "Slovachiae sacrorum Antistites" vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 87/2010 zo 16.03.2011 uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky vo zv. 3 ročník 2011 na str. 41 pod poradovým (publikačným) č. 36/2011, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Cdo 139/2010 z 10. 03. 2011.

28. Po účinnosti predpisov o revízii prvej pozemkovej reformy a novelizácii náhradového zákona po II. svetovej vojne, stačilo k prechodu vlastníckeho práva u nehnuteľností, u ktorých bola vyznačená poznámka zamýšľaného prevzatia, faktické prevzatie štátom, prípadne prídelcom, po uplynutí výpovednej doby z hospodárenia na zabranej pôde. K prechodu vlastníckeho práva prevzatím pritom nebolo potrebné vykonanie zápisu do pozemkovej knihy, ani vyhotovenie vkladovej listiny. Pokiaľ sa štát alebo orgán, ktorý v mene štátu zabranú pôdu prevzal do vlastníctva, nepostaral o vykonanie knihovného poriadku v pozemkovej knihe alebo o zápis vlastníckeho práva štátu ihneď, respektíve vôbec, bol tak, resp. je zapísaný ako vlastník stále ten subjekt, ktorý vlastnil zabraný majetok pred jeho prechodom na štát. Samotná okolnosť, že vlastníctvo štátu nie je v katastri zapísané tam, kde bola v pozemkovej knihe zapísaná poznámka zamýšľaného prevzatia, ešte neznamená, že štát sa vlastníkom zabraných nehnuteľností nestal. Rozhodujúca je tu okolnosť, či štát nehnuteľnosti fakticky prevzal (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Cdo 180/2009 zo dňa 31.1.2011). Prídely možno rozdeliť na : 1. prídely spred roku 1945 (pridelené napr. podľa zák. č. 81/1920 Zb.) 2. prídely po roku 1945 - tieto pridelovali: a) Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave - podľa nariadenia č. 104/45 zb. n. SNR a č. 104/46 Zb. n. SNR výmermi o vlastníctve pôdy b) Osídľovacím úrad pre Slovensko v Bratislave (neskôr aj Krajské národné výbory) - podľa zákona č. 148/47 Zb. a vládneho nariadenia č. 30/48 Zb. výmermi o prídele do vlastníctva c) Okresné národné výbory podľa zákona č. 142/47 Zb. a zákona čl. 46/48 Zb. prídelovými listinami.

29. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že pre splnenie požiadavky určitosti výzvy postačuje konkretizovať nehnuteľnosti označením pozemnoknižnej vložky a katastrálneho územia. "Hodnotenie skutočnosti, že vo výzve nebol konkretizovaný dôvod, o ktorý oprávnená osoba svoj nárok opiera, spomedzi viacerých dôvodov uvedených v § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. ako nesplnenie požiadavky určitosti výzvy sa javí ako formalistická a neprípustná aplikácia zákona, ktorá opomína jeho účel." Tento záver vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS250/2010-42 z 11. 11. 2010 aj I. ÚS 12/2010-47 zo 07. 07. 2010. Otázkou písomnej výzvy na navrátenie vlastníctva a jej náležitostí sa zaoberal aj Krajský súd v Nitre vo svojich rozsudkoch 9Co/28/2012-513 zo dňa 29. 11. 2012 (vec OS Topoľčany 4C/72/2011) a 25Co/70/2008-314 zo dňa 12. 11. 2008 (vec OS Topoľčany 6C/96/2007).

30. Krajský súd v Nitre vo svojom rozsudku 9Co/28/2012-513 zo dňa 29.11.2012 skonštatoval, okrem iného, že z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. novembra 2010, sp. zn. 2 Cdo 201/2009 vyplýva, že v prípade písomnej výzvy podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. nemožno ustúpiť od požiadavky určitosti tohto jednostranného právneho úkonu ako podmienky jej platnosti v súlade s § 37 Občianskeho zákonníka. Avšak vzhľadom na to, že v § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. nie je bližšie vymedzený obsah pojmu výzva a jej náležitosti, potom sa stanovenie minimálnych kritérií pre jej určitosť a platnosť musí spravovať takým výkladovým pravidlom, ktorý sleduje naplnenie účelu zákona. Stanovenie minimálnych kritérií pre určitosť a platnosť výzvy nesmie opomenúť ani to, či obsah výzvy je spôsobilý vyvolať zákonodarcom zamýšľané účinky, a rovnako je namieste neopomenúť a prihliadať na konkrétne okolnosti veci vrátane subjektu oprávnenej a povinnej osoby. Vzhľadom na uvedené nemožno pri výzve oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. ustúpiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje reštitučný nárok a uvedenia dôvodu, o ktorý ho opiera. Na naplnenie požiadavky určitosti výzvy požiadavka minimálnej konkretizácie nehnuteľností je splnená označením príslušnej pozemkovoknižnej vložky aj katastrálneho územia.

31. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo 7. júla 2010, sp. zn. I. ÚS 12/2010-47 dodal, že označenie nehnuteľnosti v menšom rozsahu, ako to učinila sťažovateľka vo svojej výzve, teda bez označenia pozemno-knižnej vložky a katastrálneho územia, by už nemohlo spĺňať požiadavku minimálnej konkretizácie nehnuteľnosti a poukázal na to, že takýto záver vyplýva aj z rozhodovacej

činnosti ústavného súdu v iných prípadoch predmetom ktorých bolo posúdenie obdobnej právnej otázky (uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 150/09-21, sp. zn. II. ÚS 419/09-24, III. ÚS 382/09-23, I. ÚS 250/2010-42). Z obsahu výzvy žalobcu je potrebné uzavrieť, že ak výzva neobsahuje žiadne konkrétne údaje o nehnuteľnostiach, voči ktorým si uplatňuje vlastníctvo, nešpecifikuje teda ani konkrétne katastrálne územie, v ktorom by sa mali predmetné nehnuteľnosti nachádzať, ani neuvádza bližšie parcelné čísla, je potrebné ustáliť, že ide o generálnu výzvu, v ktorej ani za pomoci interpretačného pravidla, vyjadreného v § 35 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, nebolo možné odstrániť nedostatky v určitosti a zrozumiteľnosti výzvy žalobcu zo dňa 25.04.2006. I keď zákon č. 161/2005 Z. z. v 5 nekonkretizuje náležitosti výzvy na uplatnenie nároku, je nesporné, že výzva ako jednostranný právny úkon musí spĺňať náležitosti predpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon, vyjadrené v § 34 až 37 Občianskeho zákonníka. Aby bolo možné považovať výzvu za platný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, muselo byť z nej jednoznačne vyjadrený konkrétny obsah, a to špecifikáciou nehnuteľnosti, prípadne uvedenie katastrálneho územia a pozemnoknižnej vložky. Žalobca mal možnosť tiež pripojiť listinné dôkazy, na ktoré vo všeobecnej výzve poukazuje, avšak najneskôr do 30.04.2006, kedy by interpretačným pravidlom bolo možné odstrániť nedostatky spočívajúce v neurčitom vyjadrení právneho úkonu žalobcu, obsiahnutého v písomnej výzve.

32. Krajský súd v Nitre vo svojom rozsudku 25Co/70/2008-314 zo dňa 12.11.2008 vyslovil, že v zák. č. 161/2005 Z.z. zákonodarca vymedzil časovo, vecne a personálne okruh vzťahov, na ktoré sa reštitučné oprávnenie vzťahuje, je zrejme, že mal vôľu zasiahnuť do existujúcich majetkových pomerov len v obmedzenej miere a len u tých vzťahov, u ktorých nápravu požadoval za žiaducu a možnú. Tým, že realizoval túto svoju právomoc, stanovil zákonodarca súčasne i rámec rozhodovania o týchto nárokoch, keďže platí, že o rozsahu a podmienkach reštitúcie môžu sudy rozhodovať len v rámci prejavu vôle štátu k reštitúcii, teda v medziach reštitučných zákonov. Tým je daná špeciálna tohto zákona, z ktorej vyplýva, že pre subjekty, na ktoré sa zákon vzťahuje, platí vo vymedzenom rozsahu osobitný režim, ktorý sa premietol v stanovení základných predpokladov pre navrátenie vlastníctva v zmysle citovaného zákona. Týmto základným predpokladom je písomná výzva oprávnenej osoby povinnej osobe a preukázanie jedného z dôvodov navrátenia vlastníctva uvedeného v § 3 zákona. Aby nezaniklo právo oprávnenej osoby na navrátenie vlastníctva a k nehnuteľným veciam, musela svoj nárok u povinnej osoby uplatniť najneskôr v lehote do 30.04.2006. Ustanovenie § 5 zákona č. 161/2005 Z.z. bližšie nevymedzuje obsah pojmu „výzva“. Za písomnú výzvu však treba považovať jednostranný právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti predpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon, a to najmä náležitosti uvedené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej navrátila vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešlo do vlastníctva štátu alebo obce z dôvodu uvedeného v ust. § 3 tohto zákona. Nárok na navrátenie vlastníckeho práva bol uvedeným zákonom priznaný oprávneným osobám, a nie vlastníkom. Až do uzavretia dohody o vydaní nehnuteľnej veci, resp. vydania rozhodnutia o navrátení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, je ich vlastníkom doterajší vlastník, ktorému prislúchajú všetky práva vlastníka. Pôvodný vlastník, ktorého nehnuteľnosti prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v rozhodnom období, je len oprávnenou osobou, ktorej prislúcha právo na uplatnenie nároku. Oprávnené osoby takto v každom reštitučnom konaní nie sú v pozícii vlastníkov ale len žiadateľov domáhajúcich sa vydania ich bývalého vlastníctva. Prináleží im preto právo dispozície so svojou „žiadostou“, t.j. v akom rozsahu a ku ktorým veciam si vlastníctvo uplatnia. V nadväznosti na túto skutočnosť, ako i § 37 Občianskeho zákonníka zakotvujúce pre platnosť právneho úkonu podmienku jeho určitosti, nemožno preto ani pri výzve oprávnenej osoby o navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam ustúpiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje svoj reštitučný nárok a uvedenia dôvodu, o ktorý ho opiera. Za použitia širšieho výkladu zákona na splnenie požiadavky určitosti výzvy, okrem presnej špecifikácie nehnuteľností by postačoval i samotný odkaz na katastrálne územie a pozemnoknižnú vložku, príp. i bez takéhoto označenia len pripojenie listín. Rovnako tak ku výzve neskôr predložená špecifikácia nehnuteľností a predloženie listinných dokladov (najneskôr do 30.04.2006), by nedostatok určitosti zhojili, keďže z obsahu výzvy posudzovanom v kontexte s ostatnými listinami by bol zrejmy rozsah uplatňovaného reštitučného nároku.

33. Na základe vykonaného dokazovania súd konštatuje, že žalobca si svoj nárok uplatnil podľa zákona č. 161/2005 Zb., tento reštitučná zákon v § 3 ods. 1 vymedzuje viaceré reštitučné tituly, v danej veci ide o odňatie podľa písm. c./ t.j. o odňatie bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízií prvej pozemkovej reformy. Túto skutočnosť súd považoval za dostatočne a spoľahlivo preukázané z PK vložky č. 39 (zápismi pod bodom 166- 168) pre kat. územie W. T. a č. XXX pre kat. územie X. (zápisom pod bodom 244-246). Z nich je nepochybne preukázané, že k odňatiu vlastníctva predmetných

nehnutelností právnomu predchodcovi žalobcu štátom došlo v roku 1948 (teda za účinnosti zákona č. 142/1947 Zb. a po strate účinnosti zákona č. 215/1919 Zb.) a preto sa na takéto odňatie sa vzťahuje reštitúcia podľa zákona č. 161/2005 Zb.

34. Neobstojí preto námietka žalovaného v smere, že zápisy týkajúce sa záboru podľa zákona č. 215/1919 Zb. a zamýšľaného prevzatia neboli z predmetných PKV nikdy vymazané a teda, že nie je preukázané, že predmetné pozemky boli zo záboru prepustené, nakoľko z vyššie uvedeného je zrejmé, že k odňatiu vecí došlo podľa zákona č. 142/1947 Zb. a nie podľa zákona č. 215/1919 Zb., ktorý stratil účinnosť dňom účinnosti zákona č. 142/1947 Zb., t.j. dňom 12.8.1947, pričom k odňatiu predmetných vecí došlo až v roku 1948.

35. V konaní žalobca preukázal, že je právnym nástupcom po predchádzajúcom vlastníkovi predmetných nehnuteľností tak ako je to uvedené v bode 26 tohto rozsudku a že preto žalobca, resp. jeho právny predchodca, ktorý si nárok na vydanie vecí uplatnil, je oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 zákona č. 161/2005 Zb..

36. Status žalovaného ako povinnej osoby podľa § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Zb. je daný, keďže žalovaný je právnickou osobou, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží.

37. Pokiaľ ide o výzvy žalobcu na vydanie vecí z 20.12.2005 a z 1.4.2006, súd konštatuje, že táto spĺňa náležitosti stanovené zákonom č. 161/2005 Zb.. Ako je uvedené v bodoch 8 a 11 tohto rozsudku, výzvy právneho predchodcu žalobcu z 20.12.2005 a z 1.4.2006 obsahujú jasné a zrozumiteľné označenie katastrálnych území, ktorých sa týka, číslo PKV, ich prílohou bola identifikácia parciel obsahujúca označenie pôvodného pozemnoknižného stavu nehnuteľnosti a stav podľa údajov registra „CKN“, obsahovali dôvod, podľa ktorého si žalobca svoj nárok uplatnil a nekonkretizovanie dôvodu (len všeobecné uvedenie § 3 ods. 1), o ktorý oprávnená osoba svoj nárok opiera nemožno podľa ustálenej súdnej praxe považovať za nesplnenie požiadavky určitosti výzvy.

38. Pokiaľ ide o ďalšiu náležitosť výzvy na vydanie vecí a to preukázania, že predmetné nehnuteľnosti boli odňaté žalovanému na základe niektorého z ustanovení uvedených v § 3 zákona č. 161/2005 Zb., súd konštatuje, že odkaz na konkrétnu PKV, ktorej obsahom je uvedenie dátumu a spôsobu odňatia vecí, súd považuje za dostatočné preukázanie toho, že došlo k naplneniu skutočností predpokladaných § 3 písm c) zákona č. 161/2005 Zb..

39. K námietkam vzneseným žalovaným o preklúzii práva žalobcu a nepreukázaní jeho právneho nástupníctva a nepreukázaní konkrétneho reštitučného titulu a nepreukázania toho, že nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období je potrebné uviesť, že otázka nástupníctva žalobcu po Ostrihomskej arcidiecéze bola raz a navždy (ako je vyššie uvedené) súdmi SR vyriešená tak, že žalobca je právnym nástupníkom po nej.

40. V predmetnej veci si teda žalobca svoje právo u odporcu uplatnil výzvami z 1.4.2006 a z 20.12.2005, ktorými právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam špecifikovaný v prílohách týchto výziev v PKV a podľa identifikácie parciel, ktoré listiny zaslal spolu s výzvou. rovnopisom výzvy odporcovi ako aj príslušnému regionálnemu odboru. Ako je vyššie uvedené, predmetné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z dôvodu uvedenom v § 3 ods. 1 písm. c./ zákona (odňatím bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Zb. o revízií prvej pozemkovej reformy), čo osvedčuje zápis z pripojených PKV, ktoré sú verejnými listinami.

41. Súd považoval teda vyššie uvedenú výzvy za spĺňajúcu zákonné podmienky výzvy podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona, výzva mala písomnú formu, povinnej osobe bola zaslaná najneskôr do 30.4.2006 a zároveň v tejto lehote právny predchodca žalobcu preukázal skutočnosti podľa § 3 reštitučného zákona. Nehnuteľnosti, ktorých vydania sa domáhal boli vo výzve špecifikované dostatočne určito a to priložením PK vložky a identifikáciou parciel. Vo výzve bolo jednoznačne uvedené, že nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z dôvodu uvedenom v § 3 ods. 1 písm. c./ zákona a to odňatím bez náhrady v zmysle zák. č. 142/1947 Zb. o revízií prvej pozemkovej reformy, čo osvedčuje zápis v pripojených v pozemnoknižných vložkách. Vzhľadom na to, že žalovaný ako povinná osoba nevyhovel písomnej výzve podľa odseku 2, uplatnil si žalobca ako oprávnená osoba svoje právo na súde podľa § 5 ods.

3 reštitučného zákona pred uplynutím prekluzívnej lehoty, keď žalovaný výzvy právneho predchodcu žalobcu prevzal v dňoch 6.4.2006, resp. 21.12.2005, žaloba na súde bola podaná dňa 12.9.2006, resp. dňa 21.12.2006, t.j. pred uplynutím prekluzívnej lehoty v dĺžke 1 roka, ktorá začala plynúť doručením výziev povinnej osobe.

42. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa vydania objektu Lesovne so súp. č. XXX postavenej na parc. č. XXX/X, súd vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 160/2022 zo dňa 30.11.2022 konštatuje, že vek konštrukčných prvkov stavby lesovne je k októbru 2020 približne 56 rokov, pričom životnosť takejto stavby je približne 100 rokov, pričom stavba bola odovzdaná do prevádzky 22.5.1964, stavebnotechnické vyhotovenie objektu pritom nezodpovedá rozpočtovým nákladom vypracovaným podľa výkazu výmer zo 14.5.1953, nakoľko tie nezohľadňujú rozsah generálnej opravy, ktorá bola ohliadkou zistená, ale zodpovedá rozpočtovým nákladom zo dňa 7.7.1962, ktoré sú v spise na č.l. 858-873. Znalec tiež zistil, že percentuálny rozsah zmien na objekte lesovne z doby pred jej generálnou opravou je 54-56%, stavba, ktorá bola predmetom ohliadky nie je totožná so stavbou uvedenou na prídelovej listine Čd 605/54 z 25.9.1954 a že s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote nebola stavba lesovne rekonštruovaná, ale bola vykonaná jej zmena, keď v rokoch 1962-1964 bola zväčšená plocha a objem stavby a nezostalo rozpoznateľné dispozičné usporiadanie jej prvého nadzemného podlažia. . Ide teda o stavbu inú, než tú, ktorá bola právnemu predchodcovi žalobcu odňatá bez náhrady a teda stavbu, ku ktorej žalovaný nadobudol vlastnícke právo originárne - vytvorením veci a navrátenie vlastníctva preto v danom prípade nie je namieste.

43. Z týchto dôvodov súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

44. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi v konaní úspešnému takmer v celom rozsahu (neúspešný bol len v časti vydania Lesovne) priznal súd nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd Nitra. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (označenie toho, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis odvolateľa) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.